

9.5. 2011 / J. Krtička

Oponentský posudek diplomové práce Barbory Jerouškové

Instalace Barbory Jerouškové vstupuje do konkrétního prostoru prázdné industriální haly s cílem jej reflektovat a citlivým způsobem na něj reagovat. Mimo toto obecné téma se v práci objevuje několik dalších zajímavých momentů jako je odraz (zrcadlení), rovnováha, pohyb, křehkost, možnost kolapsu, Na instalaci je pro mě zajímavé, že ačkoliv se odehrává především ve vizuální rovině, bez zřejmějšího obsahu, přítomností těchto dalších momentů dochází k jakémusi znejištění.

Je ovšem otázkou, jestli zvolená vizuální forma bude dostatečně silná, aby ustála svou bezobsažnost. Určitou nevýhodou je pro mě totiž situace, kdy se k dílu vyjadřuji ve fázi jeho konceptu. Reaguji na předložený projekt, který se právě nachází na počátku své fyzické realizace. Je tedy možné, že při přímé zkušenosti s provedenou instalací se mé hodnocení nějakým způsobem posune. Tak, jak instalaci vnímám za dané situace, se mi jeví vcelku zajímavá, ovšem nemohu se vyvarovat pocitu, že je v ní přítomno několik úskalí.

Prvním z nich je použitý materiál a práce s ním. Mám dojem, že téměř jakékoliv užití tabulového skla bude v našem prostředí vždy odkazovat k Janu Ambrůzovi či Marianu Karlovi, navíc zavěšením skla na lanka se mi jeví jako přímý odkaz k vedoucímu Barbořiny diplomové práce. Pokud tedy autor zvolí daný formát, dá se očekávat, že se svým dílem vůči „vzoru“ nějakým způsobem vymezí, nebo jeho myšlenku posune. Nejsem si úplně jistý, jestli se to v tomto případě podařilo. Barbora sice posouvá některé principy do krajnosti - tabule skla balancují na jediném lanku, pohybují se, skladba je radikálně oprostěna do jednoduché horizontály - o zásadním vymezení vůči existujícímu kontextu se však hovořit nedá, a jestli se téma či technika nějakým způsobem výrazně posouvá si také nejsem úplně jistý.

Jako další problém vnímám celkovou kompozici (vycházím, zde však pouze z vizualizací, půdorysů a slovního popisu). Zvlněná plocha instalovaná ve střední ose, v pravé polovině místnosti vůči vstupu, tvořená pěti tabulemi skla je možná k celkovým proporcím prostoru příliš skromná. Nejsem si jistý, jestli instalace v celé hale nebude působit příliš drobně, přehlédnutelně, čímž by byl celkový vizuálně - prostorový efekt, na němž podle mě dílo stojí, nepřesvědčivý.

Podstatnou roli má hrát v představené práci také jemný pohyb zavěšených skel. U tohoto zamýšleného předpokladu, který je dozajista sympatický, pochybuji nad tím, jestli se v konečné realizaci vůbec uskuteční, zda skutečně pohybem lidí v instalaci a průvanem v místnosti dojde k rozkývání skla - nechám se ale překvapit.

Neboť jsem absolventem stejného ateliéru jako Barbora Jeroušková, chápu velmi přesně východiska pro její diplomovou realizaci. Jsou však pro mě do určité míry neuspokojivá. Dokážu si představit, že by mě během mého studia podobný koncept napadl (ostatně zavěšoval jsem kdysi překližky) - vliv ateliérového prostředí je zkrátka takový, že k tomuto přístupu jednoduše navádí. Proto mi řešení, které zvolila diplomantka přijde příliš jednoduché, jelikož danou situaci nikam moc obsahově ani formálně neposouvá, pouze vytváří její kultivovanou variaci.

Navrhované hodnocení: B

V Olomouci 5.5.2011

Mgr., MgA. Jan Krtička

